

§ 129: Den foreslaaede Udvidelse, hvorefter Kommissioner og Udvalg medtages, vil meget stærkt kunne indskrænke Pressens Virksomhed i at bringe Meddelelser om Lovgivnings-Forberedelser og dermed Befolkningens Mulighed i at faa Oplysning derom. Det vilde være let for et Flertal i et Udvalg, naar som helst det har Ønske om Hemmeligholdelse, da at fastslaa, at Forhandlingerne skal være af fortrolig Karakter, og den Presse, der er tilknyttet Mindretallene, vil da være afskaaret fra enhver Omtale af det, der er under Forberedelse. Den nugældende Paragraf har i Praksis vist at give en fuldt tilstrækkelig Beskyttelse, hvilket Mangel paa Sager som Følge af Brud paa Paragraffen tydeligt viser. Da den foreslaaede Begrænsning, at Strafansvar kun indtræder, naar den offentliggjorte Meddelelse kan antages at virke skadende for de paagældende Interesser, er meget ubestemt i sin Formulering, skal det paagældende Blads Redaktør paa Forhaand være klar over Skadeligheden, og hvor meget kræves der der for at fastslaa, om Meddelelsen kan *antages* at virke skadelig? Interesserne, der skal beskyttes, er nævnt i den bredeste Almindelighed uden nogen vejledende Formulering med Hensyn til deres Vigtighed, f. Eks. Statsinteresser, økonomiske Interesser inden for Stats- og kommunale Udvalg o. l.

§ 129 A: Justitsministeren henviser i Lovforslagets Bemærkninger til Bestemmelserne i Retsplejeloven vedrørende Referater fra Retsmøder; men en saadan Ligestilling mellem Retsreferater og politiske Referater er ikke mulig, fordi Meningsforskelle og subjektivt Skøn i en ganske anden Grad gør sig gældende, hvor det drejer sig om Referater fra en politisk Debat end fra Retsmøder, hvor særlige Sympatier og Interesser ikke paa samme Maade spiller ind. Et af de mange Spørgsmaal, der rejser sig, er f. Eks., i hvor høj Grad Undladelser kan siges at forfalske et Referat og give en bevidst usand Gengivelse. Bestemmelsen er i høj Grad egnet til Misbrug over for Pressen og kan give Anledning til urimelige, politimæssige Undersøgelser. Med Hensyn til Stk. 2 da vil det altid være en oppositionel Presses Opgave at fremdrage de Punkter i Regeringens Optræden, der er egnet til at skade den, og selv om man maa tage stærk Afstand fra, at en saadan Kamp føres paa bevidst usandfærdigt Grundlag, saa rummer Bestemmelsen en stor Fare, idet det subjektive Skøn i saa høj Grad spiller ind i de politiske Former. Det er vor Opfattelse, at de nugældende Regler som fastsætter følelige Straffe for ærerørige Udtalelser, giver den tilstrækkelige Beskyttelse, og man kan ikke se bort fra, at den foreslaaede Bestemmelse vil kunne misbruges af en Regering over for en oppositionel Presse med Strafpaastande om, at dens Agitation hviler paa et bevidst usandfærdigt Grundlag i bestemte Spørgsmaal.

Til § 263: Straffeloven af 1866 beskyttede Privatlivet, for saa vidt angik personlige og huslige Forholds offentlige Omtale, men med Straffeloven af 1930 udvidedes Beskyttelsen saaledes, at der blev foreskrevet Straf for offentlig Meddelelse om Privatlivet tilhørende Forhold, som med rimelig Grund kan forlanges unddraget Offentligheden. Professor Krabbe skriver herom i sine Kommentarer til Straffeloven, at Paragraffen derved fik et videre Omraade, og han fastslaar, at det kun er meget faa Sager af denne Art, der har været forelagt Højesteret til Paakendelse. I sine Kommentarer fremhæver Professor Krabbe vedrørende denne Bestemmelse i Straffeloven af 1930, at Straffeloven med Tilføjeslen „som med rimelig Grund kan forlanges unddraget Offentligheden“ har villet betone, at der bør udvises en vis Varsomhed med at indskrænke Ytringsfriheden paa dette Omraade, i hvilken Henseende de skiftende Tidens Opfattelse, Skik og Brug, der formentlig nærmest gaar i Retning af en udvidet Ytringsfrihed, bør komme i Betragtning. Professor Krabbe fortsætter: Ogsaa den særlige Lovgivnings Indhold, jfr. f. Eks. Lovene om Fabrikstilsyn, Bagerier, Gæstgiverier, Forhyring, Lærlingeforhold, viser, at mange Sider af Erhvervslivet i Nutiden anses at vedkomme Offentligheden og derfor ikke kan antages undtagne offentlig Omtale og dermed forbunden Kritik. Denne Udtalelse om Varsomhed med at indskrænke Ytringsfriheden er interessant paa Baggrund af den nu foreslaaede yderligere Udvidelse af Straffeloven paa dette Punkt ved Indførelse af det nye Stk. 3, som uden den Begrænsning, de øvrige Afsnit i Paragraffen har, gør det strafbart at bringe offentlig Meddelelse om „nogens huslige eller andre rent personlige Forhold“. Bestemmelsen kan i sin vidtrækkende Formulering faa Konsekvenser, der ikke kan overskues, f. Eks. vil al Omtale af Arbejdsgiveres Behandling af deres Folk i hvert Tilfælde — for saa vidt angaar Tjenestefolk — falde ind under Bestemmelsen; Karikaturer, Causerier og